

[Dohrmann]

har forsøgt at dreje snakken væk fra det, det drejer sig om. Hvorfor gør hr. Ninn-Hansen det? Jo, det gør hr. Ninn-Hansen, fordi han ikke vil være bekendt over for sin vælgere at stå til ansvar for de handlinger, han begår herinde. Det er derfor, vi har set hr. Ninn-Hansen heroppe så mange gange.

Der kom én ting mere ud af hr. Ninn-Hansens indlæg, og det var, at han faktisk mente, at det dér med indfødsret skulle vi sidde oppe i indfødsretsudvalget og afgøre. Nu har hr. Ninn-Hansen stillet så mange spørgsmål til hr. Knud Lind, og så vil jeg gerne stille et enkelt til hr. Ninn-Hansen. Såfremt man får det vedtaget på en eller anden måde – vi kan ikke udelukke, at man bliver afskåret enten på den ene eller den anden måde fra at bringe sagerne frem her i salen – vil jeg gerne spørge hr. Ninn-Hansen, om han mener, at indfødsretsudvalgets medlemmer skal indstille personer, som har begået vold, bedrageri, har handlet med euforiserende stoffer o.lign., til at få dansk indfødsret.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil bare erindre tingets medlemmer om, at hr. Dohrmann, som for et øjeblik siden skosede hr. Ninn-Hansen for at have stemt for indfødsretslovgivningen, mig bekendt længe har været formand for indfødsretsudvalget og først i dag har til hensigt at stemme anderledes end resten af udvalget. Så alt det, der er begået – hvis der måtte være begået noget forkert af folketinget – har hr. Dohrmann sit fulde medansvar for. Det afslører jo hulheden i det hele.

Hele denne onde tone i disse sager er kommet ind i folketinget specielt med hr. Knud Lind. Hr. Dohrmann har tidligere handlet helt anderledes fornuftigt i disse sager. Det synes jeg at hr. Dohrmann og de øvrige medlemmer af fremskridtspartiet skulle tage og tænke på. Det er noget, der er kommet ind med hr. Knud Linds medlemskab af indfødsretsudvalget. Det var der ikke før.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforlag nr. 1
forkastedes, idet 14 stemte for, 117 imod.

Ændringsforlag nr. 2.
forkastedes, idet 14 stemte for, 117 imod.

§ 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforlag nr. 3
forkastedes, idet 14 stemte for, 117 imod.

§§ 2 og 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Begrænsning af fradragsretten for visse løbende ydelser).

(Lovforslag nr. L 137. Fremsat 28/1 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Vi har tidligere i tinget behandlet et forslag fra regeringen om en begrænsning af fradragsretten for visse løbende ydelser. I det forslag, regeringen nu har fremsat, og som vi her behandler, er grænsen sat op til 10.000 kr. Vi kan i socialdemokratiet tilslutte os forslaget, og vi må sige, at efter vores bedste opfattelse må 10.000 kr. betragtes som en rimelig grænse. Det skal ses i lyset af den debat, vi havde i forbindelse med behandlingen af det tidligere fremsatte forslag, hvor grænsen var sat til 6.000 kr.

Indvandreneres forsørgelseskontrakter, som vi kender dem, er jo en forpligtelse, indvandrerne påtager sig for at skabe økonomisk tryghed for deres nærmeste familie. De fleste

[Bakholt]

af indvanderne kommer fra lande, som ikke tilnærmelsesvis har det sociale sikkerhedssystem, vi kender her i landet, og der er stadig væk brug for, at der er mulighed for at oprette den slags kontrakter. Ved at sætte en grænse på 10.000 kr. mener vi i socialdemokratiet, at indvanderne stadig kan sikre deres nærmeste økonomisk tryghed. Et loft må efter vores opfattelse være rimeligt. Vi undgår ved et loft på 10.000 kr., at der opstår en række mytedannelser om indvandrerens forsørgelseskontrakter, som hverken de eller andre i det danske samfund kan være tjent med.

Vi kan tilslutte os lovforslaget.

Anders Poulsen (V):

Det er jo en gammel kending, vi skal førstebehandle her. Jeg mener nu ellers, at jeg har hørt, at den tidligere skatteminister har udtalt, at dette lovforslag ikke ville blive gennemført foreløbig, men nu ser vi det altså alligevel igen næsten uændret.

Jeg må egentlig sige, at jeg synes ikke, ministeren har udvist særlig stor opfindsomhed med hensyn til dette lovforslag. Det at man ændrer maksimumsgrænsen fra 6.000 til 10.000 kr., er der principielt ikke noget nyt i. Det er en ændring i forhold til tidligere, hvor fradragsbegrænsningen ikke trådte i kraft, hvis tilsagn var givet inden lovforslagets fremsættelse. Nu træder begrænsningen ikke i kraft, hvis modtageren er skattepligtig her i landet på tidspunktet for tilsagnet om ydelse. Jeg kan ikke rigtig se, at der ligger den store visdom gemt i denne ændring.

Jeg vil i øvrigt godt spørge ministeren, om der ligger en ganske klar praksis for skattepligtafgrænsningen efter kildeskattelovens § 1, stk. 1.

Hvis det er sådan, at der nu udvises den store opfindsomhed, som ministeren nævner i sin begrundelse, så må jeg sige, at den afgrænsning, ministeren lægger op til, egentlig giver lige så stor mulighed for at spille på opfindsomheden. Lad os f.eks. tænke os en situation, hvor en person har en fester, der bor i Malmø, og den pågældende person vil godt tilgodese denne fester med en forsørgelsesydelse. Så kunne det meget let arrangeres sådan, at fasteren flyttede her til København og havde bopæl her i 3-4 måneder, mens tilsagnet om forsørgelsesydelsen blev givet.

Jeg tror ikke, jeg behøver at udvikle denne opfindsomhed yderligere. Der kan arrangeres nogle ganske forfærdelige ting i virkeligheden på grundlag af den afgrænsning, ministeren nu foreslår her.

Jeg synes, der er et andet område, ministeren godt kunne have gjort lidt mere ud af i forbindelse med genfremsættelsen af dette forslag. Det er noget af det, der blev meget stærkt diskuteret under førstebehandlingen af det tidligere fremsatte lovforslag, nemlig den diskrimination, der ligger i det. Det er ministeren i sin begrundelse kun ganske flygtigt inde på.

Jeg synes også, jeg kommer til at spørge ministeren, om man har overvejet, om der var andre muligheder, hvor man kunne iværksætte foranstaltninger, som begrænsede de uheldige ting, der, som vi alle ved, ligger i de nugældende fradragsordninger. Har man virkelig været til bunds i dette? Kunne man ikke i stedet for denne fradragsbegrænsning måske stramme kontraktkravene? Har man virkelig undersøgt det til bunds?

Der kunne måske også være grund til at spørge ministeren, om man til bunds har undersøgt, om man i stedet for fradragsbegrænsningen kunne foretage en tilbageholdelse af forskudsskat hos yderen af kontante ydelser efter ligningslovens § 14, stk. 2. En sådan ordning skulle i så fald gælde for alle, altså uanset skattepligtplacering, det vil sige noget lignende den ordning, vi kender i forbindelse med aktieudbytteskatten. Det kan godt ske, at der er en lang række administrative og praktiske problemer knyttet til noget sådant, men har man undersøgt, hvilke praktiske problemer der er? For at løse nogle af de praktiske problemer, der ville opstå, kunne man lægge tilsvaret, opgørelsen i denne forbindelse, i tilknytning til slutopgørelsen. Det ville måske nok gribe ind i dobbeltbeskatningsaftaler osv.

Jeg kommer altså til at spørge ministeren: har man til bunds undersøgt alt dette? Det fremgår ikke af ministerens begrundelser. Jeg må derfor på venstres vegne tilkendegive, at vi må stille os noget forbeholdt over for det fremsatte lovforslag. Jeg synes, der er så mange uafklarede ting i det, som vi nødvendigvis må grave endda meget dybt i under udvalgsbehandlingen.

Gammelgaard (KF):

[Gammelgaard]

Folketinget har i øjeblikket til behandling et forslag fra det konservative folkeparti, der siger, at kun hvis modtageren er fuldt skattepligtig her i landet eller der er tale om et selskab, en forening eller en institution, der er hjemmehørende her i landet, kan der oprettes forsørgelseskontrakt. Det er et meget klart forslag, der giver de entydige ligningsmæssige retningslinjer, der er brug for.

Vi har i dag hørt den socialdemokratiske ordfører udtale sig om sit partis holdning til spørgsmålet om forsørgelseskontrakter og størrelsen af det beløb, disse kontrakter kan omfatte, og det lød, som om man har en meget klar holdning i socialdemokratiet til dette spørgsmål. Hertil vil jeg sige, at man sidste år fremsatte forslag om, at overgrænsen skulle være 6.000 kr. Nu fremsætter man forslag om, at overgrænsen skal være 10.000 kr. Hvad er egentlig socialdemokratiets holdning? Der er ikke tale om nogen som helst form for klarhed på dette område; tværtimod tyder det på, at man er meget svingende i opfattelsen af dette spørgsmål.

De nuværende regler har i de senere år givet anledning til betydelige problemer. Det er vanskeligt for danske myndigheder at kontrollere, om forsørgelseskontrakten reelt er bindende for den pågældende yder. Underholdsbeløbene er ofte så store, at de ikke kun medgår til de pårørendes forsørgelse, men delvis indebærer en skattefri opsparing, der hensættes til disposition for yderen, når den vender hjem.

Der er ikke noget at sige til, at mange danske lønmodtagere føler sig diskriminerede i forhold til de udenlandske lønmodtagere, som de er kolleger med til daglig, og som har mulighed for skattefrit at hjemsende store beløb, og hvor man oven i købet ofte kan se, at beløbene på en eller anden måde kommer de pågældende selv til gode, muligvis endda her i landet, på et senere tidspunkt.

Det konservative folkeparti mener ikke, vi kan leve med disse tilstande. Det må være således, at når der er fradragsret for ydelser, så skal denne fradragsret modsvares af en indkomstskaetpligt hos modtagerne, men således er forholdet jo ikke i øjeblikket.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at en af socialministeriet i april 1973 nedsat arbejdsgruppe vedrørende udenlandske arbejderes sociale og samfundsmæssige tilpasning her i landet i oktober 1974 foreslog, at der kun

skulle indrømmes fradrag i anledning af forpligtelseserklæringer, såfremt modtageren af de løbende ydelser var fuldt skattepligtig i Danmark. Nøjagtig det samme foreslog indkomstskaetudvalget i sin betænkning af august 1976, og der er således her støtte for den konservative opfattelse.

Afslutningsvis vil jeg gerne spørge ministeren, hvorledes man er nået frem til i bemærkningerne at kunne fastslå, at beskattingsgrundlaget med det foreliggende forslag vil forøges med et beløb i størrelsesordenen 200 mill. kr. Vi har tidligere af skattedepartementet fået oplyst, at de samlede overførsler fra gæstearbejdere i henhold til forsørgelseskontrakter i 1980 vil udgøre ca. 240 mill. kr. Disse to beløb hænger for mig at se ikke sammen.

Dohrmann (FP):

Vi håber i fremskridtspartiet, at den nye skatteminister har lidt mere hår på brystet, end den tidligere havde. Han havde også et flertal hjemme til det gamle lovforslag, nr. L 154, men på grund af en del kritik undervejs blev han bange, og forslaget kom aldrig til endelig behandling her i folketinget.

Vi synes, selv om vi er en smule skuffet over, at man nu er gået helt op til 10.000 kr., at det er et yderst rimeligt forslag, og bortset fra nogle enkelte ting, vi ønsker at få afklaret vedrørende danske statsborgere, som måske af helbredsmæssige grunde er nødsaget til at opholde sig i eksempelvis Spanien, støtter vi forslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Så er den her igen: gæstearbejdernes fradrag skal begrænses. Der er et meget stort behov for en fradragsreform, men der sker aldrig noget, bortset fra med hensyn til dette ene fradrag, der gang på gang er udsat for angreb, netop det fradrag, som de svageste i samfundet benytter sig af. Vi vil gerne være med til at afskaffe også dette fradrag helt, men det skal ske som led i en almindelig fradragsreform, der også tilgodeser gæstearbejderne, så de også får del i den skattelettelse, som en fradragsreform kan give.

Regeringens begrundelse for at begrænse dette fradrag er, at det giver problemer at administrere det. Det vil vi ikke bestride, men vi mener ikke, at det kan begrunde en

[Rahbæk Møller]

så kraftig begrænsning af fradraget også for de mennesker, der ikke misbruger ordningen.

Jeg skal ikke skjule, at forslaget har givet anledning til svære overvejelser i SFs gruppe. Vi har vaklet mellem helt at afvise et forslag af denne art eller at forsøge at give det en udformning, der tilgodeser de fleste gæstearbejders legitime behov.

Vores konklusion er, at hvis vi skal støtte dette forslag, så skal det ændres på væsentlige punkter. For det første skal det racistiske element fjernes, så det bliver ens for modtagere i indland og udland. For det andet skal beløbsgrænsen hæves væsentligt. For det tredje skal det sikres, at denne beløbsgrænse ikke udhules af inflationen, og for det fjerde skal det være ens for gifte og ugifte. Der er efterhånden et flertal i folketinget for at opheve sambeskatningen, og så er det urimeligt at indføje et nyt element, der diskriminerer gifte og ugifte. SF vil arbejde for ændringer på disse punkter under udvalgsarbejdet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den radikale folketingsgruppe vil atter understrege vor principielle indstilling: vi ønsker ikke at deltage i en diskriminerende lovgivning, og dette forslag er efter vores opfattelse i realiteten ensidigt vendt mod en udvalgt befolkningsgruppe, indvanderne.

Jeg har naturligvis bemærket mig, at man for ligesom at gøre det mere smageligt har udformet lovforslaget sådan, at det også vil ramme danske statsborgere, der er bosat i udlandet, og til gavn for hvem der tegnes forsørgelseskontrakter af skatteydere, der bor her i landet og er skattepligtige her. Jeg kunne godt om denne specielle del lide at få oplyst, om det er i overensstemmelse med EF-medlemskabet.

Når jeg har sagt det, vil jeg også gerne sige, at vi derudover har bemærket os den dom, der er sendt som bilag til skatteudvalget, og som siger, at der må være overensstemmelse mellem den levedod, som den, der tegner forsørgelseskontrakten, bevarer for sig selv, og den levedod, han sikrer den familie, som modtager pengene i udlandet. Jeg finder det meget interessant, at venstre er inde på samme betragtningsskema. Kunne vi i fællesskab udforme nogle regler, der understreger, at der skal være rimelig overensstemmelse mellem den levedod, man bevarer, når man

lover at opfylde en forsørgelseskontrakt, og den levedod, man tilsikrer modtageren, så synes jeg, at vi var kommet på rette vej.

Jeg håber, at det lykkes at få talt socialdemokratiet væk fra sit forslag, og at venstre og radikale og socialdemokrater og gerne flere – SF ligger sikkert også på denne linje – kunne finde frem til et fælles forslag.

Bollmann (CD):

CD erkender, at lovforslaget vedrører et reelt problem, og vi er som tidligere villige til at diskutere dette problem. Men vi vil gerne understrege, at de persongrupper, der har været mest fremhævet her under debatten, ofte har et ganske særligt familie- og kulturmønster, som giver særlige økonomiske forpligtelser, der ikke uden videre kan affærdiges.

Nu er det jo, som det har været sagt flere gange, ikke første gang, et sådant forslag behandles. Det er vel et års tid siden, vi sidst havde det til behandling, og efter denne forrige behandling havde regeringen et kæmpeflertal eller i hvert fald et komfortabelt flertal bag sig på trods af eller måske snarere på grund af, at beløbsgrænsen var 6.000 kr. Alligevel blev forslaget som bekendt ikke færdigbehandlet. Så ligger forslaget her med en grænse på 10.000 kr. I den anledning kunne det være på sin plads at spørge ministeren, om det denne gang er meningen, at forslaget overhovedet skal gennemføres.

Jeg skal blot gentage, at CD er velvilligt indstillet over for forslaget. Vi er også villige til at diskutere, om det er den mest rimelige beløbsgrænse, man har sat her. Men vi synes ærlig talt, at sagen fortjener at blive afklaret, ikke mindst af hensyn til de grupper, der specielt bliver berørt af forslaget.

Wilhjelm (VS):

Som det er sagt, er det jo i princippet en gammel kending, og VS har ikke ændret opfattelse. Vi ser det som et knæfald for den hetz, der har været mod indvanderne. Det er klart, at det er en lidt tvægget holdning, kan man umiddelbart sige, fordi vi, måske endda fremfor nogen, har været imod fradrag, men det er lige så klart at starte her og blive ved at komme med lige præcis det her, mens man ikke er til at få i tale på alle mulige andre fradragsområder. Det viser noget

[Wilhelm]

om, hvordan man prioriterer, og det gør den diskrimination, der ligger i det, så meget mere åbenbar.

Vi synes også, det er urimeligt, da det ene materiale efter det andet, vi har modtaget fra skattemyndighederne, Ishøjrapporten og hvor vi ellers har kunnet hente det, viser, at indvandrerfamilierne i gennemsnit har lavere fradrag, ikke engang i forhold til danske gennemsnitsfamilier, men tilsvarende danske arbejderfamilier. Selvfølgelig kan man finde undtagelser, det kan man også i danske familier. Selvfølgelig kan man finde stor spredning, det kan man også blandt andre. Men i gennemsnit er der til trods for eller på grund af forsørgelseskontrakterne stadig væk, så vidt vi ved, gennemgående lavere fradrag for indvandrerfamilierne end for tilsvarende danske arbejderfamilier.

Det må være lidt bittert for den nye skatteminister, som i forskellige sammenhænge har interesseret sig for § 14, stk. 2, at skulle komme med et forslag, der lige præcis slalomer sig uden om det mest oprørende ved § 14, stk. 2, nemlig de beløb, der kan fradrages for henlæggelser i private skattefrie fonds. Det har man fikst stadig væk undgået. Når vi kommer til disse selskaber, foreninger, institutioner osv., så kræves det lige pludselig ikke, at de er skattepligtige i Danmark, for så ville det jo lukke for den del af § 14, stk. 2-fiduserne, som har med de private fonds at gøre.

Den Mogens Lykketoft fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som blev sat ind i dette fondsudvalg og efter et års tid resolverede sammen med sin makker, at nu ville de altså ikke lægge ryg til det mere, for det var det rene hykleri, der skete ingenting, det blev saboteret på alle leder og kanter, og derfor nedlagde deres mandater i protest, skal nu som skatteminister fremsætte et forslag, der lige præcis vedrører en af de paragraffer, som fondsfiduserne bliver båret af, og skal altså slalome sig udenom at røre ved disse fradrag for henlæggelser til skattefrie private fonds.

Hr. Gammelgaard var i denne sammenhæng inde på, at det måtte være et krav, at når der var fradragsret for ydelser, så blev det modsvaret af fuld skattepligt hos modtageren. Det er lige præcis ikke tilfældet med fondene, og det er det lige præcis heller ikke i de konservatives forslag. Dem tænkte hr.

Gammelgaard ikke på, for han synes, det er udmærket, at det ikke skal modsvares dér, at skattefradraget for ydelserne ikke skal modsvares af en skattepligt hos modtagerne. Det interesserer ikke de konservative. Hr. Gammelgaard kan stå heroppe og omtale et sådant princip, som om det er et konservativt krav, og simpelt hen underforstå, at det selvfølgelig ikke skal gælde, hvis det er de virkelige store kanoner og de virkelig store kapitaler, der skal lave skattefiduser. De konservative har i deres eget forslag også vidst at slalome sig uden om noget, der kunne røre vennerne.

Jeg synes, at tiden er dårligt anvendt, siden forslaget blev dysset ned sidst. Man har end ikke gjort sig den ulejlighed at overveje at imødekomme noget af det, som kritikerne af forslaget, der ikke helt havde afvist at forhandle om andre ordninger, og indvandrerens organisationer har luftet muligheden for, det, som venstre og de radikales ordfører her i dag har været inde på, det, som SFs ordfører har været inde på, nemlig en måde at begrænse det på, som ikke automatisk bliver udhulet af inflationen, et hensyn til, hvor stor den reelle forsørgerpligt efter disse folks tradition er, osv., et hensyn til den relative, sådan må jeg forstå hr. Bernhard Baunsgaard, levestandard osv. Det har man ikke. Fuldstændig fantasiløst er man kommet med præcis det samme forslag, bare med, skal vi sige en inflationsregulering, siden det sidste forslags fremsættelsestidspunkt.

Til sidst vil jeg gerne spørge skatteministeren, om det virkelig er sådan, at man allerede, uden at lovgivningen er ændret, har ændret praksis og har strammet disse ting. Jeg har hørt, at skattemyndighederne efter i flere år at have godkendt forsørgelseskontrakter lige pludselig har taget fat på at underkende dem og har påbudt folk at betale skat af de fratrukne beløb, selv om man havde godkendt tilsagnserklæringerne, selv om man havde dokumentation for de overførte beløb, fordi man måske 4 år efter fandt ud af, at der manglede en dato på et af bekræftelsesbeviserne fra Tyrkiet eller fra Pakistan. Kan det virkelig være rigtigt, at man efter at have godkendt sådanne dokumenter i 4 år nu er begyndt at sige: det skal altså tages tilbage, det er vores fejl, men det er jer, der skal betale?

Inge Tranholm-Mikkelsen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for, at der lægges et loft over det beløb, der vil kunne fradrages for løbende ydelser til modtagere, der ikke er skattepligtige her i landet, men de eksempler på misbrug af ordningen, man har kunnet fremlægge, må ikke medføre en lovgivning, som rammer de regulære brugere af ordningen urimelig hårdt. Da mange af indvandrerne, som har forsørgerpligt i deres hjemland, ikke just hører til de højtlønnede, vil de ikke kunne klare denne forsørgerpligt, medmindre et rimeligt beløb kan fradrages. Kristeligt folkeparti mener, at de foreslåede 10.000 kr. er i underkanten, bl. a. i betragtning af, at der ikke er foreslået nogen regulering efter lønudvikling eller pristal. Vi mener, at beløbet bør sættes højere.

Flygaard (DR):

Retsforbundet er af den opfattelse, at det foreliggende forslag er udtryk for en forskelsbehandling. Med den form, forslaget har på nuværende tidspunkt, kan retsforbundet ikke medvirke, men må indstille forslaget til forkastelse.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Jeg har noteret mig, at der fra forholdsvis mange sider i folketinget er interesse for og vilje til at prøve at få de regler, vi har, til at fungere på en mere fornuftig måde, at ændre dem, så de virker mere efter de reelle formål, der har været med bestemmelserne.

Man må nok indledningsvis henlede opmærksomheden på, at et af de problemer, vi har med brugen af fradragsretten for løbende ydelser i forbindelse med forsørgelseskontrakter i udlandet, ikke alene er at konstatere, om et givent beløb er blevet betalt, men også at konstatere, om det i realiteten kommer de familiemedlemmer, der er omfattet af disse bestemmelser, til gode, eller om der i virkeligheden er tale om en forsørgelse af eksempelvis hustru og børn, som ikke er omfattet af de regler, vi faktisk har i dansk skattelovgivning om adgang til fradragsret. Sideløbende med det, vi behandler her, har man jo en vis adgang til fradrag for dobbelt husførelse.

Jeg tror, man kan opfatte den diskussion, der har været i dag, som et udtryk for, at der

er forholdsvis bred vilje til at gøre noget ved reglerne, til at foretage nogle forandringer.

Jeg for min del skal ikke gå ind i detaljer vedrørende alle de punkter, der har været rejst af partiernes ordførere, men blot sige, at regeringen er indstillet på en åben drøftelse af de enkelte bestemmelser ud fra det hovedsigte, at der skal ske en begrænsning af fradragsretten til omkring 10.000 kr. Men vi har ikke lagt os fast på, at den udformning, der er foreslået her, absolut og ud i det enkelte komma skal være den, der skal gennemføres.

Jeg noterede mig ligesom hr. Wilhjelms med en vis interesse hr. Gammelgaards bemærkninger om, at det, der var afgørende, var at sikre, at modtageren var indkomstskattepligtig her i landet, for jeg er selvfølgelig opmærksom på, at forslaget ikke tager fat på de problemer, der knytter sig til skattefrie institutioners modtagelse af løbende ydelser her i landet. Jeg skal medgive, at også det problem trænger sig på, det problem bør folketinget tage op til diskussion, men man kan spørge, om det ikke ville være mere rimeligt at tage den diskussion i sammenhæng med de mulige andre forslag omkring private fonde, som vi kan regne med at få til overvejelse fra det sagkyndige udvalg, der skal afslutte sit arbejde i løbet af dette forår. Blot denne bemærkning for at understrege, at også jeg er opmærksom på, at der findes et problem, der knytter sig til den indenlandske skattefrie sektors modtagelse af løbende ydelser med fradragsret.

Gammelgaard (KF):

Hverken i regeringens forslag eller i vort forslag beskæftiger man sig med den problemstilling, som ministeren her sidst kommer ind på, og det har naturligvis heller ikke været tanken. Det er spørgsmålet om forsørgelseskontrakterne, vi har ønsket at tage op i vort forslag, og vi forstår, at det også gælder regeringens forslag.

Jeg har fremsat nogle tanker om vort udgangspunkt for forhandlingerne i udvalget, og jeg håber, at vi kan skabe en større klarhed, hvad angår de ligningsmæssige regler på dette område.

Anders Poulsen (V):

Ministerens meget korte indlæg efterlader en voldsom tvivl hos os. Så vidt jeg noterede,

[Anders Poulsen]

var stillingen den, at der vel egentlig kun fra fremskridtspartiets side blev meddelt direkte støtte til ministerens forslag. Det efterlader den tvivl hos os andre: vil det gå på samme måde med dette lovforslag, som det gik med det tidligere fremsatte lovforslag, at ministeren altså ikke arbejder videre med sagen? Hvis det er tilfældet, synes jeg, ministeren skylder os en klar besked allerede her og nu. Det betyder naturligvis meget for de overvejelser, vi vil foretage i denne forbindelse.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Jeg vil gerne sige til hr. Anders Poulsen, at mine bemærkninger skulle forstås på den måde, at også de betragtninger, hr. Anders Poulsen fremdrog, synes jeg der er god grund til at overveje i udvalgsarbejdet om dette forslag.

Jeg har meget lidt lyst til – specielt med baggrund i den diskussion, vi havde under det forrige punkt på dagsordenen – at et forslag af denne art, som sætter ind mod nogle virkninger af vores skattesystem, som jeg mener det er nødvendigt at korrigere, skal vedtages med fremskridtspartiets stemmer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatningen af pensionsordninger m. v. (Om pensionskasser).

(Lovforslag nr. L 138. Fremsat 28/1 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Jeg skal på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til lovforslaget.

Anders Poulsen (V):

Det fremgår af ministerens bemærkninger til dette lovforslag, at de omhandlede pensionskasser også i fremtiden skattemæssigt skal behandles på samme måde som andre pensionskasser. Vi må naturligvis gå ud fra, at det er det, der er motivet for ministerens fremsættelse, og det er der heller ingen grund til at tvivle på, når man ser selve lovforslaget. Ud fra de forudsætninger kan jeg give tilslutning.

Gammelgaard (KF):

Det konservative folkeparti kan give sin tilslutning til den redaktionelle ændring, der her er tale om.

Dohrmann (FP):

Nu hørte vi ved behandlingen af det sidste lovforslag, at ministeren ikke engang bliver glad, når man støtter hans forslag. Derfor skal jeg indskrænke mig til at sige, at vi vil kigge på lovforslaget i udvalget.

Rahbæk Møller (SF):

Vi blev lidt skuffede, da vi først læste overskriften og derefter så, hvad forslaget egentlig gik ud på. Jeg synes nok, der var behov for mere vidtgående ændringer end denne i pensionsbeskatningen. Men vi skal da støtte lovforslaget. Vi håber, at vi kan vende tilbage til nogle mere dybtgående ændringer senere.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er jo en redaktionel ændring, så vi kan give tilslutning.

Bollmann (CD):

Da vi også opfatter lovforslaget som indeholdende en redaktionel ændring, kan vi også give tilslutning.

Wilhelm (VS):

Så vidt vi umiddelbart kan se, er det en ren konsekvenslovgivning, og medmindre udvalgsarbejdet skulle vise os noget andet, kan vi støtte det.